

ἀπόλιθα τά, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λίθος.

Τὰ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀποχωριζόμενα σιτηρὰ ἀνάμεικτα μετὰ λιθαρίων.

ἀπολιθιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουλ'θιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. λιθιά.

Τόπος ἀποκαθαρθεὶς ἀπὸ τῶν λίθων, οἱ ὅποιοι τὸν ἐκάλυπτον: Σήμερα ἔκανα χουράφ' ἔς τ'ν ἀπουλ'θιά. Μέσ' ἔς τ'ν ἀπουλ'θιά ἔκαμι πουλὺ καλαμπόξ'.

ἀπολιθιάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιθιάζω.

1) Περαιτὺ τὴν κατασκευὴν περιβλήματος διὰ λίθων, τελειώνω τὸ λίθιασμα Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀπολιθιάσῃ τὸ καμίνι θὰ τοῦ βάλλῃ φωτιά. 2) Μεταβάλλομαι οἷονεὶ εἰς λίθον, ἀπολιθοῦμαι, ἐπὶ τροφῆς μὴ χωνευομένης εὐκόλως Ἡπ.: Ἀπολίθιασε ἔς τὸ στομάχι μου.

ἀπολιθώνω Ἀντικύθ. Κρήτ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπολιθῶ.

1) Μεταβάλλω εἰς λίθον ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἀφορισμὸς ἀπολιθώνει Κρήτ. 2) Μεταφ. καθιστῶ τινα ἀκίνητον καὶ ἄφωνον Λεξ. Πρω.: Μὲ μὲν ματιά μου τὸν ἀπολίθωσα.

ἀπολιμπεύω ἀμάρτ. πονλιμπεύου Στερελλ. (Λεπεν.) Μέσ. πονλιμπεύουμι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. *λιμπεύω < μεσν. λιμβεύομαι.

1) Φαίνομαι γλίσχρος, φειδωλεύομαι εἰς τι Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Πονλιμπεύει τοῦ κάθι πρᾶμα αὐτὸς Αἰτωλ. Τοῦ πονλιμπεύειαν τοῦ κρασί καὶ δὲν ἔπ'νι οὐ σιτημένους αὐτόθ. Ἀμα πονλιμπεύεισι, σιτηρένισι κιόλα αὐτόθ. β) Συνεκδ. καταπίπτω, εὐτελίζομαι Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Πονλιμπεύει γὰ νὰ δραχμή. 2) Ἐνεργ. ἐπιδιώκω νὰ κερδίσω πολλά, ἐμφανίζομαι πλεονέκτης Στερελλ. (Λεπεν.): Αὐτὸς ἔ'τάξ' νὰ πονλιμπέψ'.

ἀπολιμπίζομαι ἀμάρτ. πολιμπίζομαι Κάλυμν. Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιμπίζομαι.

Θαυμάζω τι καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀποκτήσω: Ἡ κόρη ξανοίχτηκε μπροστά του καλὰ νὰ τῆς πάρῃ τάχατες τὰ μέτρα, μὰ γὰ νὰ ἦ τὰ κάλλη της τοαὶ πολιμπιστῇ τὴν (ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. || Ἄσμ.

Κι ὁ Χάρως τὴν ἐρέχτηκε κ' ἐπολιμπίστηκέ τὴν Κάρπ.

ἀπολιναρίδα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. λινάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Πληθ., τὰ ἀπὸ τῆς κατεργασίας τοῦ λίνου ὑπολειπόμενα ξυλώδη μέρη. Συνών. λινόξυλο.

ἀπόλινος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. λίνον.

1) Τὸ μετὰ τὴν συγκομιδὴν καταλειπόμενον λίνον εἰς τὸν ἀγρὸν εἶτε ὡς ἄχρηστον εἶτε κατὰ παραδρομὴν, συλλεγόμενον δὲ ὑπὸ τῶν πενεστέρων. 2) Καθόλου τὸ κακῆς ποιότητος λίνον, ἐξ οὗ κατασκευάζουν εὐτελῆ τινα ὑφάσματα.

ἀπολίνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολινώνω.

Ἀποτριβή, φθορά, ἐπὶ ὑφάσματος.

ἀπολινώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. λίνον.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, ἀποτριβομαι, φθείρομαι: Ἐπελίνωσε τὸ καμίσι μ' (τὸ ὑποκάμισόν μου).

ἀπολίτιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πολιτιστός < πολιτίζω.

Ὁ μὴ πολιτισμένος, ἀγροῖκος: Ἀπολίτιστος ἄνθρωπος -τόπος κττ. Ἀντίθ. πολιτισμένος.

ἀπολιχνίδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀπουλ'χνίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. λιχνίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., ἐκ τῶν ἀχύρων τὰ παχύτερα τὰ μὴ ἀποχωριζόμενα ἀπὸ τοῦ σίτου κατὰ τὸ λίχνισμα: Πῆρα κάμπόσ' ἀπουλ'χνίδια καὶ τὰ ῥο'ξα τ' μδλαριού νὰ φάῃ. Μὴ σκουρπᾶς τ' ἀπουλ'χνίδια.

ἀπολιχνίζω ἀμάρτ. ἀπολιχνίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) κ. ἀ. ἀπουλ'χνάου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λιχνίζω.

Τελειώνω τὸ λίχνισμα ἔνθ' ἄν.: Θὰ τ' ἀπουλίχναγα σήμερα νὰ ῥοῦλλα σ'ταράξ' οὐποὺ εἶχα, ἀλλὰ δὲν τρανάει ἀγέρας Αἰτωλ.

ἀπολιχνισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουλ'χνισιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολιχνίζω.

Τὸ τέλος τοῦ λιχνίσματος: Ἀπάν' ἔς τ'ν ἀπουλ'χνισιά τραύ'ξι καὶ οὐ ἀγέρας.

ἀπολλύω λόγ. πολλαχ. Ἀόρ. ἀπώλεσα σύνηθ. ἀπωλέστηκα Θράκ. (Περίστασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπολλύω.

Καταστρέφω, ἀφανίζω τι: Παροιμ. φρ. Ὁ δεῖνα θύει καὶ ἀπολλύει (διαπράττει πᾶν ἀνοσιούργημα) πολλαχ. Ἐθυσσε καὶ ἀπώλεσε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνηθ. Ἦκαμε τὸ θῦσε καὶ ἀπώλεσε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. Ἀπωλέστηκα (ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν μὴ προμηθευθεὶς τι ἐγκαίρως) Περίστασ.

ἀπολογαριάζω Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 28

Τὸ μεσν. ἀπολογαριάζω. Ἰδ. Σουίδ. ἐν λ. ἀπολογίζω.

Λογαριάζω καλῶς: Ἀνεβοκατέβαινε, σεριάνιζε καὶ ἀπολογαρίαζε τὰ μαζούλια του.

ἀπολογάρισμα τό, Ἡπ. (Τσαμαντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπολογαρίζω.

Συνήθως πληθ., τὰ ὑπολειπόμενα ἐκ τοῦ κοσκινίσματος τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ ἐν γένει τοῦ θησαυροῦ: Ἄσμ.

Νὰ κοσκινίξῃ τὸ φλωρί, νὰ πέφτῃ τὸ λογάρι

καὶ τ' ἀπολογαρίσματα νὰ δένη ἔς τὸ μαντήλι

(ἄδεται ὑπὸ παιδίων τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου πρὸ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ πρὸ μικροῦ ἐγεννήθη ἄρρεν).

ἀπολογειέμαι, ἀπολογοῦμαι λόγ. κοιν. καὶ Καπ.

Πόντ. (Τραπ.) ἀπολοοῦμαι Κύπρ. πολοοῦμαι Κάλυμν.

Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ἀπηλογοῦμαι Ζάκ. Κρήτ. Μέγαρ. Πόντ.

Ρόδ. Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἀπηλοοῦμαι Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Μῆλ.

Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τσικαλαρ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) Τῆλ.

κ. ἀ. πηλογοῦμαι Κρήτ. κ. ἀ. πηλοοῦμαι Αἴγιν. Ἀστυπ.

Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἀ. ἀπ'λοοῦ-

μαι Ἄνδρ. ἀπ'λοοῦμι Σάμ. ἀπογούμενε Τσακων. ἀπο-

λογειέμαι κοιν. ἀπολογεῖομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀπολογεῖωμαι

Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Κεφαλλ. Παξ. ἀπολογεῖομαι Ζάκ.

πολογεῖμαι Πελοπν. (Λεντεκ.) κ. ἀ. ἀπουλογεῖωμι Θεσσ.

(Ζαγορ.) Θράκ. (Σουφλ.) ἀπουλογεῖμι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀπουλογεῖομι Μακεδ. ἀπηλογεῖομαι Ἄνδρ. Μύκ. Πρωπ.

(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀπηλογεῖομι Μακεδ. (Βελβ. κ. ἀ.)

ἡ λογιῶμαι ἑώρακ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἀ. ἡ λογιῶμαι Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀπλογοιέμαι Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. ἡ λογιῶμαι Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) ἀπ'λογοιέμαι ἑώρακ. (Σηλυβρ. κ. ἀ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Κλουτσιογ. Κορινθ. Λάστ. Μεγαλόπ. Οἶν.) ἀπ'λοέμαι ἑώρακ. ἀπ'λογοιέμαι ἑώρακ. (Αἴν. Κομοτ.) Ἰμβρ. Λήμν. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀπ'λοέμαι ἑώρακ. (Κομοτ.) ἀπ'λογοιέμαι Κεφαλλ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) ἀπ'λογοιέμαι Στερελλ. (Κλών.) ἀπ'λογοιέμαι ἑώρακ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀπ'λογοιέμαι ἑώρακ. (Σηλυβρ.) Μύκ. ἡ λογιῶμαι ἑώρακ. (Γέν.) ἀπλογοιέμαι Πελοπ. (Μεσσ.) ἀπλογοιέμαι Βιθυν. ἀπλογοιέμαι Θεσσ. (Ὀλυμπ.) ἀπλογοιέμαι ἑώρακ. ἀπολογῶ Πόντ. Τραπ.) ἀπολογῶ Ρόδ. ἀπλοῶ Τήλ. ἀπολογῶ Ἀπουλ. Μπόβ.) ἀπολογίζω Ἀπουλ. (Μπόβ.) ἀπλογοιέμαι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπολογοῦμαι. Εἰς τὸν τύπ. ἀπλογοῦμαι καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου τὸ η τῆς δευτέρας συλλαβῆς προῆλθεν ἐκ τῆς νεωτέρας αὐξήσεως, ὡς καὶ ἀνὴρ βάλω, ἀνὴρ μένω, κατὴρ βάλω κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,33. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 42 κέξ. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 54 (ἐκδ. J Lambert). Εἰς τὸν τύπ. ἀπ'λογοῦμαι καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου τὸ ο τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀπεβλήθη κατὰ τὸν νόμον τοῦ Kretschmer. Εἰς τοὺς μετὰ τοῦ φ ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τύπ. ὀφείλεται τοῦτο εἰς τὸν διπλοῦν τύπ. τῆς προθέσεως ἀπὸ ἐν συνθέσει, περὶ οὗ ἰδ. ΒΦάβην ἐνθ' ἀν. 49. Οἱ ἐνεργ. τύπ. προῆλθον ἐκ τοῦ μέσου, καθὰ ἐξηγοῦμαι -ἐξηγῶ κτλ. Ὁ τύπ. ἀπογοῦμενε διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ καὶ τὴν συγχώνευσιν τοῦ οο εἰς ο.

1) Ἀπολογοῦμαι, ἀποκρούω κατηγορίαν, δικαιολογοῦμαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Τί ἀπολογιέσαι γιὰ ὅσα σὲ κατηγοροῦν; Ἀπολογήθηκε ὡς τὸ δικαστήριον καὶ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Τὸν μάλωσα καὶ δὲν εἶχε μοῦτρα ν' ἀπολογηθῇ. Ἀπολόγησόν νὰ δοῦμε τί θὰ πῆς γι' αὐτὰ ποῦ ἔκαμες κοιν. || Ἄσμ.

Ταχὰ ὡς τῇ γρίσι τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖα σὲ θέλω νά 'σαι, νὰ λέω γὰρ τὰ κρίματα καὶ σὺ νὰ ἡκολούθῃς Κρήτ.

Κόρη, κὶ ἂν ἔρτ' ὁ Κωσταντῆς, ντ' ἀπλογοιάν νὰ δίω; —Μάννα, νιό φόβεις κ' ἐντροπείς καὶ νιό ν' ἀπλογοιζής; μάννα, χάλα ὡς τὴν τσέπην μου κ' ἔβγαλε τ' ἀνοιγάρᾳ καὶ δὸς τὴν ἀρραβῶν' ἀτου κὶ ἄς πάη ὁπόθεν ἔρθεν

Κερασ. 2) Ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι εἰς τινα πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μπόβ.) Κατπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Τοῦ μιλᾶω καὶ δὲ μ' ἀπολογιέται. Δὲν ἀπολογιέσαι ποῦ σὲ φωνάζουνε; Τοῦ ἀπολογήθηκα, ἀλλὰ δὲ μ' ἄκουσε πολλαχ. Εἶναι μὲ ὥρα ποῦ τοῦ φωνάζω τοαὶ δὲν ἀπλοῶται Νάξ. (Τσικαλαρ.) Ἐφώνιαζά του, μὰ δὲ μοῦ ἡπλοήθηκε Κρήτ. Σ' κρένον κὶ δὲ μ' ἀπ'λογοιέσει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τόσα λόγια τ'ν εἶπα κὶ καὶ δὲν ἀπ'λογοιέθ' κιν (καὶ δὲν = οὔτε καὶ) Λήμν. Ὁ δεῖνα ἀπολόγησε τοαὶ εἶπε Μπόβ. Ἀπολόγησε λέγοντα (ἀπεκρίθη λέγων) αὐτόθ. || Φρ. Ἀπ'λοήθηκες καὶ σὺ! (καὶ τὴν μᾶς εἶπες καὶ σὺ!) ἑώρακ. Ἐνα σπυράκι βγαλε γαί τ' ἀπλογοιῶσαι δὲ βουνὰ καὶ τὰ λαγάδια (οἶονεὶ τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια ἀπλογοῦσιν τὰς κραυγὰς) Ἀπύρανθ. || Παροιμ. Μιλῆσανε τοῦ εὐγενῆ τσ' ἀπλογοιῆ ποῦ 'χε (ὅτι τὸ θάρρος εἶναι γνῶρισμα τοῦ πλούτου μᾶλλον ἢ τῆς εὐγενείας) Μέγαρ. Ἐπολογήθηκεν τῷ ὁ γάδαρος ποῦ τὴν ἀπ-πέσ-σω πάγγην (ἐπὶ τῶν αὐθαιρέτως ἄνευ προκλήσεως ἀπαντῶντων) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἐνα τοῦ λέ' ἡ λυερὴ κὶ ὁ νῆος ἀπλοῶται, —Μιὰ σ' ἔδα, μιὰ σ' ἐγάπησα καὶ μιὰ τὸ νοῦ μου πῆρες Ἀπύρανθ.

Ἐπέρασ' ἀ τὴ δόρτα τση κ' εἶπα τση κόρης γειά σου κ' ἐκεῖν' ἐπλοήθηκε, μαχαίρι ὡς τὴ γαρδιά σου αὐτόθ.

Καλὴ μέρα σας ἄρχοντες· κἀνεῖς κὶ ἀπελογήθη Κατπ.

Φρόνιμα μ' ποῦ δαιρέτισεν, φρόνιμα ἀπολόγηχην Κύπρ.

Ὡσπον νὰ σκάσῃ αὐγινιός, νὰ πάη ἡ πούλεια γιόμα, νὰ κάτσον νὰ οἱ ἀπλογοιῶ τῆς ξενιτειᾶς τὰ πάτρη ἑώρακ.

Ἀπλοῶ καὶ λέει του καὶ κόβγει τὴν ψυχὴ του Τήλ.

Καὶ μιὰ μὴλῆ, μικρομὴλῆ, ἀπολοῶ καὶ λέει Ρόδ.

Βασιλοπούλλα λάλεσεν μόνε κὶ ἀπολογᾷ με Τραπ.

Ἐρθεν ποὺλλιν κ' ἐγόνεψεν ὡς σὴ χορταρί' ἀστάδυν, ὡς κῶθεν κ' ἐκαλογόνεψεν ὡς σὴ Κωσταντίν' τ' ὠμία, κελήδεσε, ἀπλογοῖσεν ἀνθρωπινὴν λαλίαν

αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Τιμαρ. 18 (ἐκδ. AElissen 4,1 σ. 61) «νόμος ἔμποινος ὥριστα κατὰ τῶν ἐρωτῶντων ἢ ἀπολογουμένων περὶ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ γέροντος». ἰδ. καὶ Θησαυρ. 1, Β, 1547 Α: «usum novitium, ut sit i. q. ἀποκρίνεσθαι...» Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀπολογίζομαι ἤδη μεταγν., ἰδ. Θησαυρ. ἐνθ' ἀν. 1549 Α. 3) Ἀποδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑποχρεοῦμαι εἰς τι Ἀνδρ. (Κόρθ. κ. ἀ.): Ν' ἀπολογιέται κάθα ἕνας νὰ σ' κῶν' τὰ χαλίτσα.

ἀπολογία ἢ, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) ἀπουλογῇ Μακεδ. ἀπολοῇ Πελοπ. (Λακων.) ἀπλογοῇ ἑώρακ. ἀπλογοῇ Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀπλογοῇ Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. ἀπλογοῇ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἡπλογοῇ Ἡπ. Λευκ. Μακεδ. (Φλόρ.) Ρόδ. ἀπελογῇ Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπολογία. Διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς καταλήξεως ὡς καὶ ἐν τῷ ἀντιλογία-ἀντιλογῇ κτλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 10.

1) Ἀπολογία, δικαιολογία δι' ὅσα τις εὐθύνεται Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ.): Δὲν ξέρω τί ἀπολογία νὰ κάνω ὡς τὸ δικαστήριον Καλάβρυτ. Τὰ μπερδεψες ὡς τὴν ἀπολογία σου καὶ γι' αὐτὸ δικάστηκες Κορινθ. Συνών. ἀπολογία 1. 2) Ἀπάντησις, ἀπόκρισις, οἶον εἰς ἐρώτησιν, εἰς ἐπιστολὴν ἢ ἄλλως ἑώρακ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων.) Ρόδ.: Ὅντας σὲ κράξῃ, μὴ δώσης ἀπολογία Καλάβρυτ. Δὲν τὰ 'πες καλὰ ὡς τὴν ἀπολογία σου καὶ μὲ ζήμιωσες Κορινθ. Δὲ θὰ ζοῦ δώσω ἀπλογοῇ Λακων. || Ἄσμ.

Τ' ἄλοον ἐποκρίθηκεν κὶ ἀπλογοῇ τοῦ δίνει Ρόδ.

Σὲ περιβόλι σέβηκα | κὶ ὅλα τὰ δέντρα ρώτησα, κἀνένα δὲ μὲ σύντυχε, | μόν' μιὰ μὴλῆ, χρυσὴ μὴλῆ, ποῦ κάμ' τὰ μῆλα τὰ χρυσᾶ | ἀπλογοῇ μὲ ἔδωσε

ἑώρακ. Συνών. ἀνταπόλογος, ἀπολογία 2. 3) Ὀμιλία, φράσις, φωνὴ Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ἀπλογοῖς μεγάλες. Συνών. ἀπολογία 3. 4) Ὀμιλία, μνεία περὶ τινος Βιθυν. Ἡπ. Λευκ. Μακεδ. (Φλόρ. Χαλκιδ. κ. ἀ.): Πέρασα ἀποκεῖ κ' εἶχανε τὴν ἀπελογίαν σου Βιθυν. || Ἄσμ.

Κὶ ἄλλ' ἀπολογία δὲν εἶχαν γιὰ τοῖς ὁμορφες Ἡπ.

Ν' ἀκούσετε μιὰ ἡπλογοῇ κ' ἕναν καινούργιο λόγο Λευκ. Συνών. ἀθιβολῇ 4.

ἀπολόγησι ἢ, ἀμάρτ. ἀπλογοῖσι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολογιέμαι.

Ἀπόκρισις, ἀπάντησις εἰς ἐρώτησιν ἢ αἰτίασιν: Μηδὲ φωνὴ μὴδ' ἀπολόγησι.

